Де ті царі, що підуть з пастушками,
коли зоря засвітить ув очу?
Мовчать сніги над нами і під нами.
На стіл різдвяний ставимо свічу.

Нам вистачило страху правди й бомби.
Нам, кинутим у світ, як на прорив,
про віру, що вернулась в катакомби,
волхви звістують. Наче хтось просиві

Куди ми йшли, коли зоря погасла,
до того ж, кажуть, "на межі епох"?
Невже ж то вибирать було, як ясла:
"за нами майбуття" чи "з нами бог"?

А про стаєньку ветху і маленьку
співали рідні мати і земля…
Забули тріє царі ту стаєньку.
Ми не забули. З нами немовля.